

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง เด็กที่กระทำผิดและสร้างปัญหาให้แก่สังคม เป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีประโยชน์ต่อสังคม สถาบันที่เกี่ยวข้องกับเด็กเป็นอย่างมากและยังเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่อง เด็ก จึงมีผู้สนใจและได้ทำการศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๗ นางสุพัศรา สุภาพ^๑ ได้รายงานผลการวิจัยไว้ว่าครอบครัวที่มีสภาพบกพร่องมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างมากต่อการทำให้เด็กกระทำผิดจนถูกส่งขึ้นศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ครอบครัวที่มีสภาพบกพร่องได้แก่ บิดามารดาของเด็กไม่ได้อยู่ด้วยกันอย่างปกติสุข บิดามีภรรยาใหม่หรือมารดามีสามีใหม่ โดยมีได้คำนึงถึงสวัสดิภาพของผู้เป็นบุตร บิดาหรือมารดาตาย บิดามารดาตายทั้งคู่ และครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำมีส่วนทำให้เด็กกระทำผิดตั้งแต่อายุยังน้อย ต่อมาในปีพุทธศักราช ๒๕๑๒ นางสาว ศิริพร หลิมศิริวงศ์^๒ เสนอผลการวิจัยว่า การที่เด็กเริ่มหนีออกจากบ้านและคบเพื่อนฝูงไม่ดี จนกระทำความผิดต้องเข้ามาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เพราะครอบครัวของเด็กมีปัญหาทาง- เศรษฐกิจและปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาทาง เศรษฐกิจมีส่วนทำให้บิดามารดาและเด็กมีโอกาสอยู่รวมกันน้อย สัมพันธภาพระหว่างบิดามารดากับเด็กจึงห่างเหินทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่า บิดามารดาไม่เอาใจใส่ เฉยเมย หรือเกลียดชัง ส่วนปัญหาการหย่าร้างก็ทำให้สัมพันธภาพ

^๑สุพัศรา สุภาพ, "ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับการกระทำผิดกฎหมายของ เด็กและเยาวชน," วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗.

^๒ศิริพร หลิมศิริวงศ์, "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้อง เข้ามาอยู่ในสถาน-พินิจและคุ้มครองเด็กกลาง," วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประ-สานมิตร, ๒๕๑๒.

ระหว่างบิดามารดาและบุตรห่างเหินกัน เพราะบิดามักมีภรรยาใหม่หรือมารดามักมีสามีใหม่ ครอบครัวจึงอยู่ในสภาพแตกแยก เป็นการทำลายสุขภาพจิตและมีอิทธิพลต่อความประพฤติของเด็กด้วย นอกจากนี้การที่เด็กต้องเข้ามาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางคืน เนื่องจากจำนวนพี่น้องในครอบครัวมีมากทำให้เกิดการกระทบกระทั่ง และบิดามารดามีสภาพจิตไม่ปกติ เพราะติดการพนันหรือดื่มสุราจึงระบายอารมณ์สู่เด็กในครอบครัว

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๕ สภาวิจัยแห่งชาติ^๓ ได้ศึกษาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จำนวน ๓๘๒ คน ด้วยวิธีสัมภาษณ์และตรวจสอบสำนวนประวัติเป็นรายบุคคล เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเป็นผู้ที่ถูกจับในข้อหาว่ากระทำความผิด ๔ ประเภท คือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนฯ โดยสรุปผลการวิจัยไว้ว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่รวมกัน ๑๘๒ ราย หรือร้อยละ ๔๗.๖๔ มาจากครอบครัวที่มีสภาพแตกแยก (physically broken home) ๑๙๕ ราย หรือร้อยละ ๕๑.๐๕ โดยมีบิดามารดาหย่า ๔๕ ราย หรือร้อยละ ๑๒.๕๓ บิดามารดาแยกกันอยู่ ๓๗ ราย หรือร้อยละ ๙.๖๔ บิดาหม้าย ๒๕ ราย หรือร้อยละ ๖.๕๐ มารดาหม้าย ๒๖ ราย หรือร้อยละ ๑๗.๒๔ และบิดามารดาถึงแก่กรรมหมด ๑๔ ราย หรือร้อยละ ๔.๗๑ เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นเด็กและเยาวชนในครอบครัวที่มีบุตรมากเกิน ๕ คนขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน ๑๗๖ ราย หรือร้อยละ ๔๖.๐๗ บุตรคนที่ ๑ และคนที่ ๒ กระทำความผิดมากกว่าบุตรคนหลัง ๆ คือ บุตรคนที่ ๑ ทำผิด ๑๒๒ ราย หรือร้อยละ ๓๑.๙๔ บุตรคนที่ ๒ ทำผิด ๙๗ ราย หรือร้อยละ ๒๕.๙๓ เด็กที่อยู่กับบิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยงมีจำนวนทำผิด ๕๕ ราย หรือร้อยละ ๑๓.๘๓ เด็กที่มีไก่ออกกับบิดามารดาทำผิด ๘๑ ราย หรือร้อยละ ๒๑.๒๐ และการวิจัยในแมงประเทศพบว่าเมื่อเทียบระหว่างกลุ่มเด็กทำผิดและกลุ่มเด็กปกติแล้ว กลุ่มเด็กทำผิด

^๓สภาวิจัยแห่งชาติ, รายงานผลการวิจัยเรื่องสาเหตุแห่งความผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน (พระนคร : โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, ๒๕๐๕).

มีอัตราสถิติเป็นบุตรคนเคี้ยวมากกว่ากลุ่มเด็กปกติ ๒ ถึง ๓ เท่า

ในประเทศฟิลิปปินส์ ดร. เอสตีฟาเนีย อัลดาบา-ลิม^๕ (Dr. Estefania Aldaba - Lim) แห่งมหาวิทยาลัยสตรีฟิลิปปินส์ (Philippine Women's University) และคณะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหาและเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหากลุ่มละ ๕๐ คน เฉพาะในค่านที่เกี่ยวกับภูมิหลังทางครอบครัว พบว่า เด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหาและเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหามีภูมิหลังทางครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในค่านต่อไปนี้ บิดาของเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหามีอายุน้อยกว่าบิดาของเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหา ๓ ปี ๙ เดือน พี่น้องร่วมบิดามารดาของเด็กมีปัญหาอายุน้อยกว่าพี่น้องร่วมบิดามารดาของเด็กไม่มีปัญหา เด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหายูบรวมกับบิดามารดาอายุต่ำกว่าเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหา โดยมีเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหายูบรวมกับบิดามารดาอายุ ๕๔ และมีเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหายูบรวมกับบิดามารดาอายุ ๕๖ เด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหามาจากครอบครัวที่มีสภาพแตกแยกมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหา โดยเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหาร้อยละ ๘๒ มาจากครอบครัวที่มีสภาพแตกแยก และเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหาร้อยละ ๑๔ มาจากครอบครัวที่มีสภาพแตกแยก สภาพแตกแยกทางครอบครัวเกิดขึ้นเมื่อเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหามีอายุน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหา คือ ขณะที่ครอบครัวเริ่มแตกแยกเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหามีอายุเฉลี่ย ๖ ปี ๒ เดือน เด็กวัยรุ่นที่ไม่เป็นปัญหามีอายุเฉลี่ย ๑๒ ปี ๘ เดือน

เชลเดน และ อีลินอร์กลูค^๕ (Sheldon and Elenor Glueck) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกเร ๕๐๐ คน และเด็กไม่เกเร ๕๐๐ คน ในเมืองบอสตัน เด็กเกเรที่ศึกษามีอายุเฉลี่ย ๘.๓๕ ปี และรายงานผลการวิจัยว่า สถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัว

^๕Estefania Aldaba-Lim, Toward Understanding the Filipino Juvenile Delinquent (Philippines:Bustamania Press, Inc., 1969), p.127-150.

^๕Sheldon and Elenor Glueck, Unraveling Jevenile Delinquency (U.S.A.: Harward University Press, 1950)

มีส่วนผลักดันให้เด็กเป็นเด็กเกเรได้มากกว่าการอาศัยในแหล่งเสื่อมโทรมหรือบ้านที่มีจำนวนสมาชิกมาก สถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ระเบียบวินัยของโรงเรียน การอบรมสั่งสอนของบิดามารดา ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตร ความสามัคคีในครอบครัว ซึ่งสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมทำให้เด็กเกเรได้ร้อยละ ๘๘ และโคลเตอร์^๖ (Coulter) ได้สรุปลักษณะบ้านของเด็กเกเรไว้ว่า เป็นบ้านที่มีสมาชิกเป็นอาชญากรหรือบุรุษอาชญากร สัมพันธภาพในบ้านไม่ดีเนื่องจากการเข้มงวด การล่าเอียง การทอดทิ้ง ไม่เอาใจใส่ การอิจฉาริษยา การมีบิดาหรือมารดาเลี้ยง หรือบ้านที่มีบิดาหรือมารดาพิการทางร่างกายหรือจิตใจ และบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

นอกจากนี้การศึกษาของบิดามารดายังมีผลต่อการเรียนของเด็ก โดยพบว่า^๗ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนมักมีสาเหตุจากที่บ้าน เด็กที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนเป็นเด็กที่ได้รับการสนับสนุนด้วยความเข้าใจและความรักจากที่บ้าน โดยเฉพาะระยะที่เด็กเปลี่ยนชั้นเรียนจากระดับประถมศึกษาเป็นระดับมัธยมศึกษา

การวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด มีผู้วิจัยไว้เป็นจำนวนมาก ทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ และได้ข้อสรุปใกล้เคียงกันคือ ครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับต่อการกระทำความผิดของเด็ก ส่วนมากการวิจัยในต่างประเทศจะใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลอง (Experimental Group) และกลุ่มควบคุม (Controlled Group) สำหรับประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาที่ใช้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แม้แต่สภาวิจัยแห่งชาติซึ่งทำการวิจัยเรื่องสาเหตุแห่งความผิดบางลักษณะในคดีเด็กและเยาวชนก็ได้ใช้กลุ่มทดลอง

^๖Charles W. Coulter, "Family Disorganization as a Causal Factors in Delinquency and Crime," Federal Probation 12:13-17, Sep, 1948.

^๗R.R. Griffith Dale, Down Stream Failure in the Grammar School (London: Rautledge & Kegan Paul, 1965).

และกลุ่มควบคุม เนื่องจากไม่มีเวลาเพียงพอ จึงคิดเทียบภาพเด็กปกติไว้ในใจ การวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะภูมิลักษณ์ทางครอบครัวที่อาจเกี่ยวข้องกับการเกิดปัญหาของ เด็กโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนและความประพฤติ กับเด็กที่ไม่มีปัญหาทางการเรียนและความประพฤติ เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลจะใช้วิธีสัมภาษณ์ เช่น เกี่ยวกับการเก็บข้อมูลของการวิจัยอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการวิจัยนี้